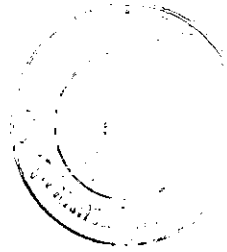

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยเป็นประเทศที่กำลังพัฒนา รัฐบาลไทยทุกสมัยได้พยายามหาทางปรับปรุงแก้ไขความล่าช้าของประเทศด้วยการวางโครงการและแผนการต่าง ๆ เพื่อพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าเท่าเทียมกับประเทศที่เจริญแล้ว วิทยุ โสทร ผู้ซึ่งได้ศึกษาถึงสภาพของสังคมไทยในปัจจุบัน และไถ่ถามว่า "สังคมของประเทศที่โตะกำลังพัฒนา การพัฒนาของสังคมไทยดำเนินไปพร้อม ๆ กัน ทั้งในด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม"¹

การพัฒนาประเทศเป็นงานที่มีขอบเขตกว้างขวางมาก และต้องอาศัยปัจจัยหลายอย่างเป็นองค์ประกอบ ปัจจัยที่สำคัญคือทรัพยากรที่มีในประเทศ ทรัพยากรด้านการเงินและทรัพยากรมนุษย์ เนื่องจากประเทศไทยมีทรัพยากรในประเทศและทรัพยากรด้านการเงินจำกัด จึงจำเป็นต้องสร้างกำลังคนที่มีความรู้ มีความสามารถและทักษะ ความต้องการของประเทศ บุญชู โรจนเสถียร ไถ่ถามไว้ในเรื่องสังคมไทยต้องการอะไรจากการศึกษาทางเศรษฐกิจว่า "การที่จะทำให้ทรัพยากรมนุษย์มีคุณสมบัติที่จำเป็นสำหรับการพัฒนาประเทศได้ก็ด้วยการให้การศึกษาที่เหมาะสมเท่านั้น"²

การศึกษาเป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งของการพัฒนาประเทศ เพราะการศึกษาเป็นการเตรียมคนให้กับสังคม การศึกษาเป็นรากฐานของการพัฒนาประเทศ ทั้งทางด้าน

---

¹ วิทยุ โสทร, หลักบริหารการศึกษา (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช, 2519), หน้า 16.

² บุญชู โรจนเสถียร, "สังคมไทยต้องการอะไรจากการศึกษาทางเศรษฐกิจ", เอกสารการประชุมทางวิชาการ สมาคมผู้บริหารการศึกษาแห่งประเทศไทย, ฉบับที่ 13/2, (กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517), หน้า 2.

การเมือง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม ประเทศที่เจริญแล้ว เช่น อเมริกา อังกฤษ และญี่ปุ่น จึงได้จัดการศึกษาให้กับประชาชนอย่างกว้างขวาง ประชาชนได้รับการศึกษาเป็นอย่างดี ซึ่งมีผลทำให้ประเทศพัฒนาอย่างรวดเร็ว บุญชนะ อัครถาวร ได้ศึกษาเรื่อง เศรษฐกิจการศึกษาและโคกลาวว่า "ถ้าจะดูว่า ประเทศใดประชาชนมีการครองชีพอยู่ในระดับสูงหรือต่ำก็ดูได้จากการศึกษาภาคบังคับของประเทศนั้น ประเทศใดมีการศึกษาภาคบังคับจำนวนมาก ก็ทำให้ประเทศมีกำลังในการผลิตมากขึ้นด้วย"³

สำหรับการศึกษาภาคบังคับในประเทศไทยนั้น ตามแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2503 ข้อ 16 ได้กำหนดไว้ว่า การศึกษาภาคบังคับได้แก่การศึกษาที่มีกฎหมายบังคับให้กุลบุตรกุลธิดาทุกคนเรียนอยู่ในโรงเรียนจนกว่าจะพ้นเกณฑ์บังคับ รัฐพึงขยายการศึกษาภาคบังคับให้สูงขึ้นเป็นระยะ ตามกำลังเศรษฐกิจเพื่อให้มาตรฐานความรู้เบื้องต้นของพลเมืองสูงขึ้น และตามพระราชบัญญัติประถมศึกษา พุทธศักราช 2478 มาตรา 6 ได้กำหนดไว้ว่า เด็กทุกคนที่มีอายุย่างเข้าปีที่ 8 ต้องเรียนอยู่ในโรงเรียนประถมศึกษาจนมีอายุย่างเข้าปีที่สิบห้า เว้นแต่เป็นผู้ที่มีความรู้สอบลได้โดยระโยคประถมศึกษาตอนต้นตามหลักสูตรประถมศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ หรือหลักสูตรอื่นที่รัฐมนตรีเห็นว่าเทียบเท่า จากรายงานของคณะกรรมการวางแผนเพื่อปฏิรูปการศึกษาโคกลาวไว้ว่า "ความมุ่งหมายของการศึกษาภาคบังคับก็คือ ให้ความรู้ขั้นพื้นฐานที่จะเป็นประโยชน์แก่การดำรงชีวิตที่ดีได้สำหรับบุคคลและสังคม"⁴

เมื่อพิจารณาจากความหมายดังกล่าวข้างต้นแล้วจะเห็นได้ว่า การศึกษาภาคบังคับของประเทศไทยก็คือ การศึกษาที่บังคับให้เด็กไทยที่มีอายุระหว่าง 8 - 15 ปี เข้าเรียนในโรงเรียนประถมศึกษาเพื่อให้มีความรู้ความสามารถในการดำรงชีวิตและทำหน้าที่เป็น

³บุญชนะ อัครถาวร, "เศรษฐกิจการศึกษา", ประมวลบทความการวางแผนการศึกษาและการพัฒนาคน (พระนคร : โรงพิมพ์สามมิตร, 2511), หน้า 4.

⁴ลีปพนนท์ เกตุทัต และคณะ, "การปฏิรูปการศึกษา", รายงานของคณะกรรมการวางแผนเพื่อปฏิรูปการศึกษา (กรุงเทพ : โรงพิมพ์พัฒนาพานิช, 2518),

ประโยชน์ต่อสังคม ด้วยเหตุนี้เองโรงเรียนประถมศึกษาจึงเป็นภาระและหน้าที่ของรัฐบาลที่จะจัดให้ประชาชนได้มีโอกาสเข้าเรียนอย่างทั่วถึงและมีประสิทธิภาพมากที่สุด

โรงเรียนประถมศึกษาที่อยู่ภายใต้การรับผิดชอบของกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการคือโรงเรียนที่กรมสามัญศึกษาส่งไว้ เพื่อทำการทดลองทางด้านวิชาการ โดยมีไดโอนในองค์การบริหารส่วนจังหวัด ตามพระราชบัญญัติโอนโรงเรียนประถมศึกษาบางประเภทไปสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด พุทธศักราช 2509 โรงเรียนประถมศึกษาที่อยู่ภายใต้การบริหารขององค์การบริหารส่วนจังหวัดคือ โรงเรียนประถมศึกษาที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดต่าง ๆ รับโอนจากกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ตามพระราชบัญญัติโอนโรงเรียนประถมศึกษาบางประเภทไปสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด⁵ ส่วนโรงเรียนประถมศึกษาที่อยู่ภายใต้การบริหารของเทศบาล คือโรงเรียนประถมศึกษาที่เทศบาลจัดตั้งและรับโอนมาจากกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ตั้งแต่ พ.ศ. 2498⁶

โรงเรียนประถมศึกษาคงกล่าวข้างต้นนี้ โรงเรียนประถมศึกษาในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีจำนวนมากที่สุด โดยมีจำนวน 27,436 โรงเรียน⁷ และมีอยู่กระจัดกระจายอยู่ในทุกท้องที่ของประเทศไทย

⁵ชำเลื่อง วุฒิจันทร์, ถวัลย์ สนธิอนุเคราะห์, กฎหมายเกี่ยวกับการบริหารการศึกษา (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์วัฒนาพานิช, 2516), หน้า 211.

⁶สังข์ จันทราญ, ประมวลข้อบังคับ ก.พ. กฎหมายระเบียบการเกี่ยวกับราชการบริหารส่วนท้องถิ่น ส.พ. จ. (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สามมิตร, 2516), หน้า 118 - 119.

⁷กองแผนงาน, กระทรวงศึกษาธิการ, สถิติการศึกษาฉบับย่อ ปีการศึกษา 2516 (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ศาสนา, 2517), หน้า 11.

ถึงแม้ว่าโรงเรียนประถมศึกษาจะมีหน่วยงานที่จัดการบริหารอยู่ถึง 3 หน่วยงาน แต่สำหรับการส่งเสริมและการควบคุมงานทางด้านวิชาการ รัฐบาลไคมอมโบให้เป็นที่ของ กระทรวงศึกษาธิการ และสำหรับโรงเรียนประถมศึกษาที่อยู่ในอำเภอต่าง ๆ นั้น กระทรวงศึกษาธิการไคมอมโบให้ตัวแทนของกระทรวงศึกษาธิการคือศึกษาธิการอำเภอเป็นผู้นำในการ ซึ่ง ข้าหลวง วุฒิจันทร์⁸ ได้กล่าวถึงความรับผิดชอบของศึกษาธิการอำเภอของงานวิชาการว่า งานวิชาการมีความสำคัญมาก เป็นงานที่สำคัญที่สุดในการจัดการศึกษาให้บรรลุตามเป้าหมาย เป็นหน้าที่โดยตรงของศึกษาธิการอำเภอที่จะต้องรับผิดชอบและควบคุมงานวิชาการของโรงเรียนต่าง ๆ ภายในอำเภอที่ศึกษาธิการอำเภอได้ปฏิบัติหน้าที่อยู่นอกจากนี้ สุกใจ เหล่าสุนทร⁹ ได้กล่าวถึงความสำคัญของการปฏิบัติงานด้านวิชาการในโรงเรียนว่า โรงเรียนใดจะดีหรือเลวขึ้นอยู่กับงานด้านวิชาการ งานด้านวิชาการไม่ดี งานด้านอื่น ๆ ก็จะไม่ดีตามไปด้วย

ในฐานะที่ศึกษาธิการอำเภอเป็นผู้รับผิดชอบงานด้านวิชาการ และจากความสำคัญของงานด้านวิชาการดังกล่าวดังนี้ ศึกษาธิการอำเภอควรจะปฏิบัติงานด้านวิชาการให้มากที่สุด เพื่อให้ให้นักเรียนมีความรู้ความสามารถตามจุดหมายทางการศึกษาที่ได้กำหนดไว้ อันจะมีผลต่อการพัฒนาประเทศด้วย จากผลการวิจัยเรื่องบทบาทของศึกษาธิการอำเภอของ กัลยา รัตนบรรพต¹⁰ ซึ่งได้ดำเนินการวิจัยเมื่อปี พ.ศ. 2512 ได้พบว่า ศึกษาธิการอำเภอได้ปฏิบัติงานด้านอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวกับงานด้านวิชาการมากที่สุด แต่เนื่องจากในขณะ ที่ กัลยา รัตนบรรพต ทำการวิจัยนั้น ศึกษาธิการอำเภอต้องทำหน้าที่หัวหน้าหมวดการศึกษาอำเภออีกตำแหน่งหนึ่งด้วย โดยต้องทำหน้าที่ทั้งในคาบบริหารงานบุคคล ด้านธุรการ และ

⁸ กองการเจ้าหน้าที่ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ, เอกสารการประชุมศึกษาธิการอำเภอทั่วประเทศ (กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ, 2515), หน้า 110.

⁹ สุกใจ เหล่าสุนทร, หลักบริหารโรงเรียนด้านวิชาการ (ธนบุรี : อ.สิงห์ศักดิ์, 2505), หน้า 7.

¹⁰ กัลยา รัตนบรรพต, บทบาทของศึกษาธิการอำเภอ วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. 2512, หน้าบทคัดย่อ.

ค่านการเงินของครูโรงเรียนประถมศึกษาดังที่องค์การบริหารส่วนจังหวัด จึงไม่สามารถปฏิบัติงานด้านวิชาการซึ่งเป็นงานหลักของศึกษานิเทศก์อำเภอได้อย่างเต็มที่

ปี พ.ศ. 2513 คณะรัฐมนตรีได้มีมติให้กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย ดำเนินการหาตัวบุคคลเพื่อแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าส่วนการศึกษา และหัวหน้าหมวดการศึกษา อำเภอขององค์การบริหารส่วนจังหวัดทั่วประเทศ เพื่อให้ศึกษานิเทศก์จังหวัดและศึกษานิเทศก์อำเภอ ซึ่งกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทยยืมตัวมาทำหน้าที่หัวหน้าส่วนการศึกษาและหัวหน้าหมวดการศึกษาอำเภอสามารถปฏิบัติงานด้านวิชาการได้อย่างเต็มที่ ซึ่งองค์การบริหารส่วนจังหวัดก็ได้เร่งรับดำเนินการแต่งตั้งหัวหน้าส่วนการศึกษาและหัวหน้าหมวดการศึกษาอำเภอ รับมอบหมายงานด้านบริหารงานบุคคล คานธุการและการเงินมาจากศึกษานิเทศก์จังหวัด และศึกษานิเทศก์อำเภอ

หลังจากพ้นหน้าที่ในตำแหน่งหัวหน้าหมวดการศึกษาอำเภอแล้ว งานหลักของศึกษานิเทศก์อำเภอในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดก็คืองานด้านวิชาการควบคุมการควบคุมหลักสูตร แบบเรียน ตรวจตราการปฏิบัติของโรงเรียนประถมศึกษา แดจากรายงานของคณะกรรมการวางแผน เพื่อปฏิรูปการศึกษา¹¹ ปรากฏว่าโรงเรียนประถมศึกษายังมีปัญหาเกี่ยวกับด้านวิชาการอยู่มากมาย เช่น ปัญหาผู้ที่เรียนจบไปแล้วไม่สามารถอ่านเขียนหนังสือได้ มีจำนวนถึงร้อยละ 34 หรือมากกว่า ปัญหาที่นักเรียนสอบตกต้องเรียนซ้ำชั้น ปัญหาเกี่ยวกับคุณภาพทางการศึกษายังตกต่ำไม่สูงเท่าที่ควร ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้แสดงว่า ศึกษานิเทศก์อำเภอยังปฏิบัติงานด้านวิชาการไม่ได้ผล

ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยจึงเกิดความคิดว่า น่าจะได้มีการศึกษาความคิดเห็น และแนวทางการปฏิบัติงานด้านวิชาการในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดของศึกษานิเทศก์อำเภอ รวมทั้งศึกษาถึงอุปสรรคและปัญหาต่าง ๆ ที่มีผลต่อการปฏิบัติงาน เพื่อเสนอขอผู้บริหารที่เกี่ยวข้องของดำเนินการแก้ไขและปรับปรุงการปฏิบัติงานด้านวิชาการของศึกษานิเทศก์อำเภอให้ได้ผลดียิ่งขึ้นต่อไป

¹¹ สิบปนนท์ เกตุทัต, และคณะ, เรื่องเดิม หน้า 8.

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการปฏิบัติงานด้านวิชาการของศึกษานิเทศก์อำเภอในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด
2. เพื่อศึกษาอุปสรรคและปัญหาต่าง ๆ ที่มีต่อการปฏิบัติงานด้านวิชาการของศึกษานิเทศก์อำเภอ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ในการวิจัยครั้งนี้ จะศึกษาความคิดเห็นของศึกษานิเทศก์อำเภอในภาคเหนือที่มีต่อการปฏิบัติงานด้านวิชาการในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด รวมทั้งศึกษาถึงอุปสรรคและปัญหาต่าง ๆ ที่มีผลต่อการปฏิบัติงานด้านวิชาการของศึกษานิเทศก์อำเภอ
2. การวิจัยครั้งนี้ จะศึกษาเฉพาะความคิดเห็นของศึกษานิเทศก์อำเภอที่มีต่อการปฏิบัติงานด้านวิชาการในโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดเท่านั้น ไม่รวมถึงความคิดเห็นของผู้บริหารราชการแทน หรือผู้รักษาการในตำแหน่งศึกษานิเทศก์อำเภอ

ข้อจำกัดของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้จะศึกษาความคิดเห็นเฉพาะศึกษานิเทศก์อำเภอในภาคเหนือและจะศึกษาเฉพาะการปฏิบัติงานด้านวิชาการในโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดเท่านั้น ไม่รวมถึงการปฏิบัติงานในตำแหน่งอื่น ๆ
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยนี้ ใช้แบบสอบถามเพียงอย่างเดียว จำนวน 1 ชุด แบบสอบถามเป็นแบบ Rating Scale และ Open End
3. การวิจัยครั้งนี้ถือความคิดเห็นของศึกษานิเทศก์อำเภอในการปฏิบัติงานด้านวิชาการในโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นเกณฑ์ โดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างวุฒิและอายุของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำนิยามหรือคำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ศึกษาธิการอำเภอ หมายถึง พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่ปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติประถมศึกษา พุทธศักราช 2478¹²

ภาคเหนือ หมายถึง จังหวัดที่ตั้งอยู่ในเขตการศึกษา 7 และเขตการศึกษา 8 ได้แก่ จังหวัดนครสวรรค์ กำแพงเพชร พิจิตร เพชรบูรณ์ พิษณุโลก ตาก สุโขทัย อุตรดิตถ์ แพร่ น่าน ลำพูน แม่ฮ่องสอน เชียงใหม่ เชียงราย รวม 15 จังหวัด¹³

การบริหารงานวิชาการ หมายถึง การบริหารกิจกรรมทุกชนิดในโรงเรียนซึ่งเกี่ยวข้องกับการปรับปรุงพัฒนาการสอนนักเรียนให้ได้ผลดีและมีประสิทธิภาพมากที่สุด¹⁴

โรงเรียนประถมศึกษา หมายถึง โรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนประชาบาล และโรงเรียนเทศบาล ที่จัดสอนตามหลักสูตรประถมศึกษาของกระทรวงธรรมการ หรือหลักสูตรอื่นที่รัฐมนตรีเห็นว่าเทียบเท่ากัน¹⁵

องค์การบริหารส่วนจังหวัด หมายถึง หน่วยปกครองท้องถิ่นที่รับผิดชอบในการจัดการศึกษาประชาบาลของจังหวัดต่าง ๆ¹⁶

¹² คำเลื่อง วุฒิจันทร์, ถวัลย์ สนธิอนุเคราะห์, เรื่องเดิม หน้า 175.

¹³ เรื่องเดียวกัน หน้า 156.

¹⁴ วิทยุใหญ่ สาขร เรื่องเดิม หน้า 232.

¹⁵ คำเลื่อง วุฒิจันทร์, ถวัลย์ สนธิอนุเคราะห์, เรื่องเดิม หน้า 175.

¹⁶ บรรณสิทธิ์ สลับแสง, บทบาทขององค์การบริหารส่วนจังหวัด. (พระนคร : บริษัท ส. พงษ์พงศ์ จำกัด, 2515), หน้า 402.

โรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด หมายถึง โรงเรียนประถมศึกษา
สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด¹⁷

ประโยชน์ที่ได้จากการวิจัย

1. ผลการวิจัยจะช่วยให้ทราบถึงผลการปฏิบัติงานด้านวิชาการในโรงเรียน
สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดของศึกษานิเทศก์อำเภอ
2. ผลการวิจัยจะช่วยให้ทราบถึงปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่มีต่อการปฏิบัติงาน
ด้านวิชาการของศึกษานิเทศก์อำเภอในโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด รวมทั้ง
ข้อเสนอแนะการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ของศึกษานิเทศก์อำเภอ
3. ผลการวิจัยจะช่วยให้ผู้บริหารที่เกี่ยวข้องใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปรับปรุง
การปฏิบัติงานด้านวิชาการในโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดของศึกษานิเทศก์
อำเภอให้ได้รับผลดียิ่งขึ้น

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มประชากร ศึกษานิเทศก์อำเภอทุกคนที่ปฏิบัติงานหน้าที่ยู่ในภาคเหนือ รวม
15 จังหวัด โดยไม่มีการสุ่มตัวอย่าง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ใช้แบบสอบถามจากการศึกษาค้นคว้าตำรา เอกสาร
และวิทยานิพนธ์ต่าง ๆ เพื่อสอบถามประชากรโดยใช้ลักษณะแบบสอบถามความคิดเห็นที่
จัดลำดับความสำคัญ (Rating Scale) และแบบปลายเปิด (Open End)

---

¹⁷สมสัน โทณะสุต, สุวิทย์ ฤทธิเดช, คู่มือองค์การบริหารส่วนจังหวัด
(พระนคร : ส.การพิมพ์, 2509), หน้า 34.

การเก็บรวบรวมข้อมูล จะส่งและเก็บรวบรวมข้อมูลโดยทางไปรษณีย์
การวิเคราะห์ข้อมูล จะนำข้อมูลที่รับมาเปรียบเทียบทางสถิติ หากรายละเอียด

จากคำทอ

ลำดับชั้นในการเสนอข้อมูล

บทที่ 1 จะเสนอความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา วัตถุประสงค์ของ
การวิจัย ขอบจำกัดของการวิจัย คำนียามหรือคำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย
ประโยชน์ที่ได้จากการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัยและลำดับชั้นในการเสนอข้อมูล

บทที่ 2 กล่าวถึงวรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บทที่ 3 กล่าวถึงวิธีดำเนินการวิจัยซึ่งประกอบด้วย กลุ่มประชากร เครื่องมือ
ที่ใช้ในการวิจัย การสร้างและทดสอบแบบสอบถาม วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

บทที่ 4 กล่าวถึงผลการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายและขอเสนอแนะ ส่วนรายละเอียด
ของแบบสอบถามจะเสนอไว้ในภาคผนวก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย